کیمیا ګر

ناول

لیکوال پاولو کویو

خلاصه او ژباړه: صفیه حلیم

د لیکوال په اړه

د پرتګالي ژبې نامتو ناول، " کیمیا ګر" دپاولو کویو له خوا په ۱۹۸۸ م کې له چاپه راوتلو. له هغې راهیسې دا کیسه په ۶۷ ژبو کې ژباړل شوې او په ۱۵۰ ملکونو کې ولوستونکي لري.
پاولوکویو د برازیل اوسېدونکې دی او په ۱۹۴۷ م کې په "ریو دي جنیرو" کې وزیږېدو. د ځوانۍ په درشل کې ده غوښتل چې لیکوال شي او تل به یو باغي په شان خبرې کولې. د خپل چلن له کبله درې وارې پاګل خانې کې داخل کړې شو چې دې به ترې وتښتېدو. اخر دمور پلارپه خوښه د حقوقو پوهنځې یې ولوستو. د ۱۹۶۰ م په کلونو کې دې لکه د نورو ځوانانو د جنوبي امریکه او اروپای ملکونو کې وګرځېدو او په د [illegible] لیکنو سره سندرې هم لیکلې.

Ketabton.com

کیسه

هغه ځوان شپون "سانتیاګو" نومېدو چې ماښام د خپلو پسونو د رمې سره په بیدیا کې د یو کلیسا کنډوالو ته ورسېدو. د دې کلیسا چت لا پخوا غورځېدلې و او اوس پکې د اینځر او د توتانو ونې راټوکېدلې وې. په ځینو ونو کې د مصر شهتوت هم شنه شوي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپون د شپې لپاره هلته تم شو او ټوله رمه يې له ماتې دروازې وردننه شو. په هغه دروازه يې څو دړې ودرولې چې رمه يې اخوا ديخوا ولاړه نشي. په دې سيمه کې ليوان نه و خو يو ځل پخوا ترې يو ځاروې تښتېدلې و نو .يبا ټوله ورځ ورپسې لالهانده گرځېدو

ده پخپل واسکټ د فرش يوه برخه پاکه کړه او سملاستلو. هغه کتاب چې تر اوسه يې پورا نه و ولوستې، د سر لاندې کېښودو، " بايد زه غټ کتابونه ولولم چې په ولوست يې زيات وخت تېرېږي اوبالښت لپاره ښه وي. ده د کتاب لومړې پاڼه ولوستله چې پکې د يوې جنازې زکر و او ډېرخلک وچې گران نومونه يې و. ده ځان سره وويل، که يو ورځ زه کتاب وليکم نو .خلک به پکې لږ وي او نومونه به يې اسانه وي

دې چې له خوبه راويښ شو نو لا تيار وه. د مات چت نه يې په اسمان کې يو څو ستورې ليدې شول. ځان ته يې وويل، " لږ نور خوب به وکړم" يو څو شپې کېدې چې ده يو خوب ليدلو او نن د خوب د پورا کيدو نه وړاندې دې راويښ شوې و. ده هغه اوږد کوتک ته لاس کړو چې په معمولې خوزښت به يې ډېر ځاروې راپاسول. داسې لکه چې په يو مرموز شې د هغه کوتک سره تړلې و. دې د تېرو دوو کلونو نه شپون و او رمه به يې د خواړو او اوبو په لټون گرځوولې. ځان سره يې وويل، " دومره راسره عادت شوې دې چې زما د کار په محال وېش خبرې دې. داسې هم کېدې "شوه چې زه د دوې په محال ويش پوهيدلې

څو پسونه لږ وروسته راويښ شول او شپون نورد نومونو په اخيستو يو يو راپاسوو. داسې يې گڼل چې دې هغوې ته هر څه چې واې، دوې پرې پوهېدې. کله کله به يې دوې ته د خپل کتاب هغه برخې هم ولوستلې چې پخپله به يې خوښ شو. کله به يې د خپل يواځېتوب يا د خوښۍ کيسه ورته وکړه. د کومو باندو نه چې به تېر شو نو د هغې په اړه به يې خپل نظر .پسونو ته ويلو

د تېرو څلورو ورځو نه ده ورته د تجار د لور خبرې کولې. تجار په هم هغه کلي کې اوسېدو چې د څلورو ورځو مزل ورته پاتې و. شپون دې کلي ته تېر کال تللې و. تجار وچ توکي پلورل او په دې يې ټينگار کوو چې د پسونو وړۍ به د ده په مخکې اوويستل شي چې څوک يې دوکه نکړي. شپون ته خپل يو ملگرې د تجار درک ورکړې و او هلته چې ولاړو نووې ويل " زه د خپلو پسونو وړۍ خرڅول غواړم." د هغه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکان کې ډېره ګڼه ګونه وه نو تجارورته وويل چې تر غرمې انتظار دې وکړي. شپون د دکان د دهليز په پوړو د خپلې خلتې نه کتاب راوويستو او په مطالعه بوخت شو.

"خداې خبر شپانه څنګه کتابونه ولوستلې شي؟" د ده ښځ ته يوې جينۍ وويل. هغې د اندلس د جينکو لباس اغوستې و، ويښته او سترګې يې تور و او لکه د يو فاتح مخ يې لرلو. ده ورته وويل " زه د کتابونو نه زيات د خپلې رمې نه زدکړه کووم." بيا دوي دواړه په خبرو شول او تر دوو ساعتونو يې خبرې کولې.

جينۍ د تجار لور وه او د کلي د ژوند په اړه يې وويل چې هلته ټولې ورځې يو شان وي. شپون ورته د اندلس د ورشوګانو او د ځينو ښارونو په اړه خبره وکړه چې دی پکې ايسار شوې و. د پسونو پر ځاې د يوې جينۍ سره خبرې د ده لپاره ښه بدلون و. جينۍ ترې پوښتنه وکړه، " تا ولوستل له کومه زده کړي دي؟" شپون وويل " په ښوونځي کې، لکه د نورو په شان" " جينۍ وويل، " ته چې ولوست کولې شې نو بيا رمه ولې پياې؟

شپون په ځواب کې څه نشو ويلې او خبره يې واړوله. دې پوهېدو چې جينۍ به چرې هم د ده په خبره پوه نشي. ده ورته د خپلې مسافرۍ کيسې کولې چې جينۍ په حيرانتيا اورېدې. شپون ته دې حالت خوند ورکړو او ارمان يې وکړو چې کاشکه تجار پخپلو کارونو نور هم بوخت پاتې شي او دې درې ورځې هم هلته ناست ووسې. خو تجار له غرمې وروستو اوزګار شو او ده ته يې د څلورو پسونو د وړۍ ليرې کولو وويل. شپون ته يې پېسې ورکړې او وې ويل، " بل کال ته بيا راشې"

اوس کال تېر شوې و او په څلورو ورځو کې دې هغه کلي ته تلونکې و. ده خپلو پسونو ته وويل، " که زه له هغې جينۍ هېر ووم نو هيڅ فرق نه کوي، زه د ډېرو نورو کليو جينکۍ پيژنم" خو پخپل زړه کې يې احساس کولې شو چې هغې جينۍ ورته له نورو توپير لرلو.

لمر په ډوبېدو و او ده د رمې مخ د لمر لوري ته کړو. د پسونو په اړه يې سوچ وکړو چې دوي يواځې د خوراک او د اوبو په غم کې وي، نور د هيڅ شي پرواه نه لري. بيا يې د خپل خوب په اړه چرت وهلو چې ښګا يې بيا ليدلې و. هغه د شپې څه نه و خوړلي او سهار وختي يې رمه روانه کړه. لمر اوس تود او په دې وخت به د هسپانيې ټول خلک د غرمې ويده و. د شپې به هوا يخه شوه او ده به خپل واسکټ په ځان تاو کړو. اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه کاله کېدې چې دی د اندلس په لر و بر کې ګرځېدلی و. د ټولو ښارونو نومونه یې زده و. دا ځلې یې هوډ وکړو چې هغې جینۍ ته به واي چې ده ځنګه لیک ولوست زده کړي و.
دې د شپاړسو کالو ترسن پورې مکتب ته تلو او د مور پلار یې ارمان و چې دې پادري شي. د کروند ګرو لپاره دا د ویاړ خبره وه چې زوی یې پادري شي. ده هسپانوي او لاطیني ژبې زده کړې خوغوښتل یې چې د ټولې نړۍ په اړه معلومات وکړي. د انسانانو په اړه یې پوهه غوښتله.
اخر یوه ورځ پلار ته چې پټې یې اوبه کول، وویل چې دې د مذهب سره هیڅ علاقه نه لري او ګرځېدل غواړي.
پلار ورته وویل. " زویه، زمونږ له کلي د ټولې نړۍ خلک تېرېږي. دوی د نویو شیانو په لټون راغلي وي، خو کله چې بېرته ځي نو هیڅ بدلون پکې نه وي " زوی ورته وویل، " زه هغه مانۍ لیدل غواړم چې دا سیلانیان پکې اوسېږي." پلار ورته وویل. " دوی چې زمونږ کلیو ته راشي نو واي ټول عمر دلته پاتې کېدل غواړي، ګوره بچیه، دوی ډېرې پیسې او د سیاحت لپاره وسایل لري. په مونږ کې یواځې شپانه سیاحت کولې شي چې د خپلې رمې سره ګرځي. " زوی ورته وویل، " ښه نو بیا زه به د شپنو ژوندپېل کړم" پلار ورته نور څه وونه ویل. په بله ورځ یې یوه کسوړه د ده په لاس کېښوده چې پکې د لرغوني هسپانیې د سرو زرو درې سیکې وې. ورته یې وویل، "یوه ورځ مې زمکه اړوله نو په دې پټیو کې مې موندلي وې، ما ستا لپاره دا د میراث په توګه وساتل. اوس پرې پسونه واخله او څروه یې." بیا یې زوی ته دعا وکړه او دې یې رخصت کړو.
شپون سره اوس د پسونو نه علاوه د لېږ دېږ لپاره یو واسکټ او یو کتاب و. کله چې لمر پرېوتو نو ده چرت وهلو، " زه به سبا تر غرمې " تعریفه " ښار ته ورسېږم، هلته به د دې کتاب په بدل کې یو غټ کتاب واخلم، ږیره به وخریم، ویښته به لنډ کړم او ډوډۍ به واخلم. د جینۍ په اړه یې هم سوچ وکړو. خو دا منفي خیال یې نشو کولې چې هغه به واده شوې وي. ده د خپل خوب په اړه چرت وهلو او ناڅاپه د چا خبره یې په زړه شوه چې په تعریفه کې یوه سپین سرې ښځې خلکو ته د خوبونو تعبیر ښودلو.
په بله ورځ شپون د هغې سپین سرې مېرمنې د کور په یوه کوټه کې ناست و او هغې د ده دواړه لاسونه پخپل لاس کې نیولي، څو دعاګانې وویلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت هم دغسې تېرشو نو ده خپل لاسونه ترې راښکل " زه خو درته د لاس ښودلو له نه یم راغلې." ښځې ورته وویل، خوبونه د خداې ژبه وي، ما ته خپله معاوضه راکړه او خوب راته بیان کړه. " شپون اوس پښېمانه و چې ولې دلته راغلو خو خپل خوب یې ورته وویلو، " ما دوه وارې دا خوب لیدلې دې، چې زه د خپلې رمې سره په ورشوکې یم. یوه ماشومه راښکاره شي او څو شېبې د پسونو سره لوبې کوي. بیا ناڅاپه ما پخپلو دواړو لاسونو کې اوچت کړي او د مصر په اهرامونو مې ور واچوي. ماشومه راته واي، که ته دې ځاې ته ورسېدې نو یوه پټه خزانه به ترلاسه کړې. کله چې ماشومه راته د خزانې اصل ځاې راښاي نو زه ".راویښ شم. دواړه ځلې هم داسې شوي دي

ښځې څو شیبې غلې پاتې کېدو وروسته وویل، " زه اوس تا نه هیڅ معاوضه نه اخلم، خو که هغه خزانه دې وموندله نو لسمه برخه به پکې زما وي." شپون په خندا شو او د تعبیر د څو پېسو په سپما خوشاله شو. ورته یې وویل، " ډېر ښه تعبیردې " ښځې ورته وویل، " ما سره لوز وکړه او څوگند پورته کړه چې زه تا ته کوم تعبیر ښایم، د دې په بدل کې به ما ته د ".خزانې لسمه برخه راکوې

شپون ورته څوگند وخوړو چې د ده غوښتنه به پورا کوي. ښځې ورته وویل، " د مصر اهرام وجود لري او ته باید هلته ورشې او هغه خزانه پېدا کړې چې ته به پرې ډېر شته من شې" شپون حیرانه او وېزاره شو. د دومره وړوکې خبرې لپاره دلته د راتلو څه اړتیا وه ؟ خو بیا یې زړه تسلي شو چې د تعبیر لپاره یې پیسې نه وې ورکړې. د ښځې نه یې پوښتنه وکړه چې دې به مصر ته څنگه ځې؟ هغې وویل، " دا زه درته نشم ویلې، زما کار د خوب تعبیر ښودل و" شپون وویل، " او که زه چرې هم مصر ته ولاړ نه شم نو بیا؟" ښځې وویل، " بیا هیڅ مه راکوه ...داسې به په لومړي ځل خونه وي...ډېرو خلکو راسره داسې کړي دي چې معاوضه یې رانه "وخوړه. بس اوس ولاړ شه چې ډېر وخت دې راضایع کړو

هلک مایوسه شو او هوډ یې وکړو چې بیا به په ژوند پخپلو خوبونو باور نه کوي. ده خپل پسونه د یو ملگري سره پرېښي و. بازار ته ولاړو، د خپل وړوکي کتاب په بدل کی یې لوې کتاب واخستو او څه د خواړو شیان یې هم راوړل. ده په ښار کې له خلکو سره لیدل چې د ده د سېل خونده وره

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه وه. غرمه د یو دکان سیوري کې کېناستو او چې ډوډۍ یې وخوړه نو د کتاب په ولوستلو بیپیل وکړو.
شپون د دکان په پوڼو ناست و چې یوسپین ږیري راغلو او ورسره کېناستو. ده سره یې خبرې کولې خو شپون ورسره په سمه خله ونه غږېدو. خپل کتاب ته یې کتل خو د تجار په وړاندې د پسونو د وړۍ لرې کولو په اړه یې چرت وهلو. بوډا ترې د کتاب پوښتنه وکړه او شپون غوښتل چې هلته نه پاسي او لیرې په یو بینچ کېني. خو بیا یې د پلار خبره په زړه شوه چې د سپین ږیرو احترام کول پکار دي.
کتاب یې سپین ږیري ته ورکړو. خو په اصل کې ده د کتاب نوم نشو تلفظ کولې نو فکر یې وکړو چې که بوډا هم وربانديې نه پوهېدو نو پخپله به پیکه شي، بوډا د کتاب پاڼه واړوله او وې ویل، " دا ډېر خشک کتاب دې"
شپون ټکانې وخوړو چې بوډا هغه کتاب له ده وړاندې ولوستې و. که دا خشک و نو وخت یې لرلو چې بدل یې کړي. بوډا وویل، "په دې کې هم هغه څه لیکلي دي چې په نورو کتابونو کې دي" شپون د سپین ږیري لباس ته وکتل چې د عربانو په شان و اواندازه یې ولګوله چې دې به د افریقا نه راغلې وي چې د "تعریفه" نه د څو ساعتو په مزل وه او د کشتۍ د لارې یو خلیج نه په تېرېدو ورته خلک تلې شول. د ښار په بازارونو کې به ډېرعربان ښکارېدل.
ده له سړي د ځاې پوښتنه وکړه نو هغه وویل، "زه د ډېرو ځایونو یم او زما نوم " مالکي زیدیک" دې. " له ده یې وپوښتل، " ته څومره پسونه لرې؟"
شپون وویل، " ډېر دي" ده احساس کوو چې هغه سړې د ده په اړه له ډېر څه نه خبر و او ده غوښتل چې ځان ترې خلاص کړي. کتاب یې بېرته وغوښتو نو سپین ږیري وویل، " که ته ما ته د خپلو پسونو لسمه برخه راکړې نو زه به د پټې خزانې په لټون کې ستا مرسته وکړم".
شپون ته خپل خوب را یاد شو او په زهن کې یې هر څه واضح شول. داسې یې انګېرله چې دا سړې د هغې مېرمنې مېړه دې چې رانه یې معاوضه وانخسته. اوس دې ترېنه پسونه غواړي چې یو څه رانه بوت کړي. پخوا له دې چې هلک ورته څه ویلې وې، سړي خپله امسا واخسته او د دکانونو مخ ته په شګه یې څه ولیکل. د ده له سینې یوه وړانګه راوځلیده چې د شپون سترګې یې خیره کړې. سړي د خپلې ټوپۍ سره هغه وړانګې پټې کړې او د شپون دید چې سم شو نو په شګه لیکلي الفاظ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستلې شول. هلته د خپل مور، پلار اود هغه مکتب نوم يې ولوستل چې
ده پکې سبق ويلې و. د تجار د لور نوم هم ليکلې و، سره له دې چې هغه
پخپله تر اوسه د هغې له نوم خبر نه و. هلته داسې شيان ليکلي و چې په
.باره کې يې ده ته هيڅا خبره نه وه کړې

سړي ترې پوښتنه وکړه، " ته رمه ولې پياې؟ شپون وويل، " زه سېل کول
غواړم ځکه" سپين ږيري يو نانواي ته اشاره وکړه چې د تنور مخ ته ولاړ
و، " کله چې دې ماشوم و نو د سياحت ارزو يې لرلو، خو لومړې د نانواي
هټۍ يې پرانستله چې څو پيسې وګټي او سپما کړي. کله چې دې زوړ شي
نو د يوې مياشتې لپاره به افريقه ته ولاړ شي. دې به چرې احساس نه کوي
"چې خلک د خپل خوب درېښتيا کولو صلاحيت هم لري

سړي د کتاب پاڼې اړولې او يو متن يې ورته ولوستلو. ده ته دا کار
مداخلت ښکاره شو او پوښتنه يې وکړه" ته دا ولې ما ته ښاې؟ سړي
وويل، "ځکه چې زه غواړم ته پخپل قسمت ځان پوهه کړې. که غواړې
چې د خزانې په اړه درته څه ووايم نو سبا په دې وخت راته د خپلې رمې
.لسمه برخه راکړه." بيا دا سړې د بازار په يو ګوټ پير ورک شو

شپون بيا د کتاب په ولوستلو بوخت شو خو اوس يې فکر بل ځاې و. دې
نانواي ته ولاړو او يوه ډوډۍ يې ترې واخسته. د ډوډۍ په خوړلو دې ښار
کې وګرځېدو او هغې ودانۍ ته ورسېدو چې په يوې کړکۍ کې خلکو افريقه
ته د تلو لپاره ټکټونه اخستل. دې څه وخت هلته ولاړ و او سوچ يې کوو
چې که يوه پسه خرڅه کړي نو افريقه ته تلې شي. بيا د خپلو پسونو ته د
تلولپاره په لاره روان شو. کله چې دې د ښار د لرغونې ماڼۍ څنګ نه
.تېرېدو نو د ډېرو جوړ په هغو پوڼيو وختلو چې بره دېوال ته تللې وې

يو چا ورته وېلي و چې له دې پوڼيو د سمندر نه وراخوا د افريقه زمکه
ښکارېده. دا يې هم اورېدلي و چې يو وخت عرب قبايلو ټوله هسپانيه نيولې
وه. بره له ديوال هغه ټول ښار ليدې شو. هغه وخت باد دده په مخ
ولګيدو. دې باد ته به خلکو " ليوانتر" ويل چې د شمالي افريقه مسلمانان
ورسره راغلي و." هغه چرت وهلو چې د پسونو سره پاتې شي او که
خزانې پسې ولاړ شي. يو هغه څه و چې دې ورسره اشنا و، د بل ارمان
يې لرلو. بيا ځان ته يې وويل، " ما خپل مور پلار پرېښودل او هغوي به
" اوس عادت شوي وي، زما پسونه به هم بې له ما عادت شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بله ورځ ده شپږ پسونه له ځانه سره کړل او هم هغه دکان ته ولاړو چې
مخې ته یې د سپین ږیري سره لیدل. هغه ته یې وویل، " زه حیران یم چې
زما ملګري رانه ټول پسونه وپلورل او ویل یې چې د ده رمه ساتل خوښېده
" سپین ږیري وویل، " هم دغسې کېږي، دې ته د حمایت اصول واي چې
یو ځواک درته د بریالیتوب لاره هواروي" بیا هغه د پسونو معاینه وکړه.
یوه پسه پکې ګوډه وه خو هلک ورته وویل چې دا د دې عېب نه دې ځکه
.دا په ټوله رمه کې هوښیاره وه او ډېره وړۍ به یې ورکوله
سړي د خزانې په اړه ورته وویل چې دا د مصر د اهرامونو سره نږدې ده
او د دې په لټون په هر یو شګون ځان خبروې. داسې شګون په لاره به
درته ښکاره کېږي. په دې وخت کې یوه لولکۍ (پرپرکې یا بورا) د دوي
ترمنځ په الوت شوه. ده ته د خپل نیکه خبره را په زړه شوه چې کله یو
پتنګ، پرپرکې یا چرچرۍ ستاسو په منځ کې راشي نو دا ښه شګون وي.
سپین ږیري وویل، " ستا نیکه ریښتیا ویلي دي، دا ښه شګون وي" شپون
حېرانه شو چې هغه څنګه د ده د زړه په خبره پوهه شو؟
سپین ږیري خپله قبا ورته پرانسته نو دې لا نورحیرانه شو. د ده په سینه د
سرو زرو یوه تخته ځوړنده وه چې ورباندې په الماسو ډېرو څه لیکلي و.
هم د دې تختې ځلا هغه پرون لیدلې وه. هغه سړي په تخته کې لګېدلي دوه
کاڼي رابیل کړل چې یوسپین او بل تور و. " دا ډبرې " یوریم او تهومیم"
نومیږي. توره ډبره د " مثبت " یا د " هو " مانا ورکوي او سپینه د منفي یا
د " نه " کله چې ته په شګون پوهه نشې نو دا ډبرې به درسره مرسته
"وکړي. خو یاد لره چې خپلې فېصلې به پخپله کوې
شپون هغه ډبرې خپلې کسوړې کې کېښودې نو سړي ورته وویل، " دا مه
هېروه چې د هرې پېښې سره به ته یو وارمخ کېږې. او د دې مانا به دا
وي چې نور به هغسې نه کېږي. د شګون ژبه یاد ووساته او تر ټولو مهمه
دا چې تر وروستۍ نتیجې خپل برخلیک مه هېروه." یوه کیسه یې ورته
وکړه چې د خزانې لټون سره سره د خداې پاک د ښکلې نړۍ ننداره دې
.هم وکړې
شپون چې د افریقه بندري ښار طنجه (طنجیر) ته ورسېدو نو هلته په یوې
شراب خانې کې کېناستو او خلکو ته ځیر شو. سړو چلمونه څکول، ښځې
په ډلو کې ګرځېدې خو مخونه یې پټ و، په مینارونو کې ازانونه و او
خلکو په ګډه پر زمکه سجدې لګولې. ده ته دا هر څه عجیبه ښکارېدل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې خفه و چې په عربي ژبې نه پوهېدو. چرت يې وهلو چې د دی ژبې نه پوهېدل به تر مصر د ده سفر اوږد کړي.
د پسونو په خرڅولو د ده کسوړه اوس د پیسو ډکه وه او زړه يې جوړ و چې دې به چرې يواځې نه وي. کله چې دې د پسونو سره ګرځېدو نو د زمکې او د اسمان په مشاهده او د لارې د موندلو هنر يې زده کړې و. په دې خبرو چې د مارغه شته والې ښاي چې په هغه زمکه به مار وي او چرته چې بوټې وي نو اوبه ورسره نږدې وي. ده له پسونو ډېر څه زده کړي و. د ترخو چاېو نه يې ګوټ وکړو نو يو چا ترې په هسپانوي ژبې پوښتنه وکړه، " ته څوک يې؟ دې ارامه شو اوهغه عرب ته يې وکتل چې ږيره يې خرېلې او دريشي يې کړې وه. دې د هغه ښار اوسېدونکې ښکاريدو.
سړی ورسره کښيناستو نو چاې يې راوغوښتې او خبرې يېپيل کړې. د شپون نيت و چې ده ته د خزانې په اړه وواي خو بيا يې ژبه ونيوله چې هسې نه دې هم رانه لسمه برخه پکې وغواړي. ورته يې وويل چې دې د مصر اهرام ليدل غواړي. عرب ترې پوښتنه وکړه چې "د هغې لپاره خو ډېرې پيسې پکارې دي، ته دومره سرمايه لرې؟"
شپون ته دا پوښتنه عجيبه ښکارېده خو بيا يې د سپين ږيري خبره رايادہ شوه چې " کله ته په ريښتيا يو څه غواړې نو د نړۍ هر شي د دې په تر لاسه کولو کې درسره مرسته کوي. " ده د واسکټ نه د پيسو کسوړه راوويستله اوهغه سړي ته يې ښکاره کړه. هغه وخت د شراب خانې خاوند د دوي خبرې په غور اورېدې. د پيسو د کسوړې په ليدو دې د دوي ميز ته راغلو او د هغه بل سړي سره يې په عربي ژبې خبرې وکړې. دې يو څه په قهرو. هغه کس ورته وويل،" دې غواړي چې مونږ له دې ځايه ووځو" شپون د مشروباتو د پيسو ورکولو هڅه وکړه نو د شراب خانې خاوند دې له متو ونيولو او په قهر يې ورته څه وويل. شپون له ده لوړ دنګ و او کولې يې شول چې ورسره پرزونې وکړي خو دې هلته مسافر و.
بل کس هغه يوې خوا ته ورتېله کړو او شپون يې له هغه ځايه راويستلو. بيا يې وويل، " دې ستا پيسو ته غل دې، طنجه د نورو افريقاي ملکونو په څېرنه دې. د دې خپل غله اوډاکوان دي. سبا به قاهرې ته روان شو خو زه به دوه اوښان واخلم او د دې لپاره مې پيسې پکارې دي" شپون ورته د پيسو کسوړه ورکړه او دوي د ښار په کوڅو کې روان شول. يو لوې ميدان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې رنګا رنګ شیان په هټیو کې پلورل کیده. شپون ننداره هم کوله او په هغه سړي یې نظر ساتلې و. یو وخت یې په زړه کې وګرځېدل چې د پېسو کسوړه ترې بیرته واخلي خو بیا یې چرت ووهلو چې دا د ملګرتیا اصول نه وي. دواړه روان و او کله کله به د خلکو په ګڼه کې هغه کس وړاندې یا وروسته شو. یوې هټۍ کې شپون یوه ښکلې توره ولیده اوورته ودرېدو. مخ یې واړروو چې ملګري ته ووایې چې د هغې بیه ورته معلوم کړي خو هغه ورک و.

ده څو شېبې اخوا دیخوا وکتل خو داسې یې څرګنده نکړه چې دې وارخطا و. د خلکو ګڼه دومره وه چې ځان ته یې ووېل، هم دلته به وي. ډېر وخت چې هغه ښکاره نشو نو دې په هم هغه ځاې کېناستو. وخت نور هم تېر شو، ازان ووشو او خلکو لمونځ وکړو. بیا هر چا خپله هټۍ وتړله او بازار خالي شو. شپون هم هلته ناست و چې لمر په ډوبېدو شو. ده چرت وهلو چې نن د لمر خاته پر وخت دې د یو بل ملک اوسېدونکې و، د ده شپېته پسونه و، د تجار لور سره د لیدو ارماني و. اوس د ورځې په پاې کې دې په داسې ملک کې مسافر ناست و چې په ژبه یې نه پوهېدو او یوه پېسه یې هم نه لرله.

بازار تش و او شپون په میدان کې یواځې ناست و. ځان ته یې زړه بد شو او له سترګو یې اوښکې توې شوې. ده چرې د خپلو پسونو مخ ته هم نه و ژړلي او اوس خجالت، خداې ته یې ژړل چې ورسره یې ښه چلند نه وکړې. بیا یې سوچ وکړو، هغه څوک چې په خوبونو باور کوي، خداې هم ورسره دا سلوک کوي. ده خپله کسوړه پرانسته چې که پکې د بیړۍ د خواړو نه پاتې ډوډۍ یوه ټوټه پرته وي خو هلته د ده واسکټ، کتاب او د سپین ږیري له خوا دوه ډبرې ایښې وې.

د ډبرو په لیدو د ده زړه ډاډه شو. که دا خرڅ کړي نو د بیرته تلو ټکټ یې پرې اخستې شو خو اوس به بېدار ووسي. ډبرې یې په جیب کې کېښودې او چرت کې شو. د شراب خانې خاوند ورته په عربي کې خبرداری ورکوو چې هغه سړې غل و. ده په جیب کې په ډبرو لاس وهلو داسې لکه چې دا یوه خزانه وه. د سپین ږیري خبرې یې را په زړه شوې چې یوریم او تهومیم نومې ډبرې به درته د شګون په پوهنه کې مرسته وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده هغه ډبرې له جيبه راوويستې او بيا يې په کسوړه کې واچولې. هغه وخت يې فکر وکړو چې د سپين ږيري خبره ازمويل پکار دي. کسوړه کې يې د يوې ډبرې د نيولو هڅه وکړه خو په دې هڅه ډبرې په کسوړې کې يوې سورې نه بهر وغورځېدې. تر هغې دې خبر نه و چې د ده کسوړه سورۍ شوې وه. دې په زمکه ټيټ شو او دواړه ډبرې يې راواخستې. د ده زړه اوس خوشاله و چې سپين ږيرې ورسره و او د ډبرو په غورځېدو ده ته يو تورې راياد شو.

شپون د چا په غږ راويښ شواو وې ليدل چې دې د بازار په منځ کې ويده و. سترګې يې وغړولې او د عادت له مخې يې د خپلو پسونو لټه وکړه. خوشاله شو چې د خپلې رمې نه بې غمه و، يوه ازادي يې احساس کړه چې دې اوس هر چرته تلې شو. راپاسېدو او ورو ورو روان شو. په يو ځاې کې د خواږو پلورونکي خپله هټۍ د يو لرګين څپر لاندې جوړوله. هټۍ وال خوشاله په کار لګيا و. شپون د ده سره د څپر په اودرولو کې لاس وکړو او چې دا تيار شو نوهټۍ وال ورته د ورځې لپاره جوړېدونکي خواږو لومړۍ ټوټه ورکړه. شپون ترې مننه وکړه او د خواږو په خوړلو وړاندې ولاړو. هلته نور هټۍ وال هم په کار اخته و او يو يې په هسپانوي او بل يې په عربي ژبه خبرو وليدل. داسې ښکارېده چې هغوي د يو بل په ژبه پوهېدل. په دې څو شېبو کې هغه دا زده کړي و چې د خبرو لپاره د ژبې پوهنه ضرور نه وه. دې د طنجه په کوڅو کې روان و او د سپين ږيري خبره يې يادوله چې هر څه يو څپر وي.

د دې ښار په يوې غونډۍ د بلورو پلورونکې تجار سهار راويښ شو او د هره ورځ په څېر يې ځان نارامه احساس کړو. ده د تېرو دېرشو کالو نه په دې غونډۍ د بلورو توکي پلورل. خو اوس يې مشتريان کم شوي و. د ده بل کسب نه و زده، بس هم دغه بلور يې ژوند و. يو وخت به ورته د اروپا خلک راتلل او د بلورو توکي به يې اخيستل، ګټه يې ډېره وه خو اوس يو بل ښار " سيوټا " کې لوې بازار جوړ و او سپلانيانو به خپله سودا هلته کوله.

په دې غونډۍ د ډېرو خلکو کاربار ته زيان ورسېدو او هټۍ يې تړلې، نورو ځايونو ته تللي و. خو د بلورو د تجار لپاره بله لاره نه وه. کله کله به يو چا د ده په هټۍ کې سر ښکاره کړو او يو نيم شي به يې ترې واخستو. نن هم هغسې ورځ وه. له سهاره دې اوزګار ناست و. خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمي له ډوډۍ لږ وړاندې يو ځوان د ده دکان مخ ته ودرېدو. د ده جامې سمې وې خو هټۍ وال پوه شو چې هغه پيسې نه لرلې. دې د ډوډۍ لپاره تلو خو اوس وځنډېدو تر څو هغه ځوان ولاړ شي.

د هټۍ د پاسه په يو بورډ ليکلي و چې دلته په ډېرو ژبو خبرې کيږي. هغه ځوان وردننه شو او هټۍ وال ته يې وويل، " که ستا خوښه وي نو زه به په شيشو کې اېښې د بلورو لوښي درته پاک کړم، په دې حال خو هيڅوک به درنه وانخلي" هغه د هټۍ وال د ځواب انتظار ونکړو او وې ويل، " د دې کار په بدل کې راته يو څه ډوډۍ راکړه" هټۍ وال تر هغې ورته هو يا نا نه وو ويلي.

شپون سره نور څه نه و او په دې ښار کې ورته خپل واسکټ بېکاره ښکارېدو. دا يې راواخستو او د بلورو لوښي او زينتي توکي يې پرې پاک صفا کړل. دې نيم ساعت په دې کار بوخت و او په دې وخت کې دوه مشتريان راغلل او سودا يې وکړه. کله چې ده کار خلاص کړو نو هټۍ وال په دروازه يو بورډ وځړوو او دې يې ځان سره نږدې ريستوران ته بوتلو. دوي په ميز کېناستل، نو تجار وويل، " تا ته د صفاي اړتيا نه وه. په قران کې امر شوې دې چې اوږي کس ته ډوډۍ ورکړئ. " شپون پوښتنه وکړه، " نو بيا ولې دې رانه کار واخستو؟" هټۍ وال وويل، " ځکه چې په بلورو ډېره خاوره پرته وه او مونږ دواړو ته پکار وه چې د خپل زهن نه منفي خيالاتو خاوره مو ليرې کړې وې"

له ډوډۍ وروسته هټۍ وال ورته وويل، " زه غواړم چې ته زما په هټۍ کې کار وکړې، ځکه ته چې هلته وې نو دوه مشتريان راغلل او دا يو ښه شګون و" شپون ورته غاړه کېښوه، " زه پاتې ټوله ورځ به درسره کاروکړم، ټول دکان به درته پاک کړم. په بدل کې مې څو پيسې پکارې دي چې سبا مصر ته روان شم" هټۍ وال وخندل، " که ته ټول کال هم زما په دکان کې کار وکړې او ګټه مو هم وکړه نو ته به دومره پيسې ونلرې چې مصر ته پرې ولاړ شې. ته خبر يې چې د دې سيمې او د مصر تر منځ يوه لويه صحرا ده"

دوي دواړه ډېر وخت خاموشه ناست و او شپون غوښتل چې دې مړ شي نو ښه به وي. هټۍ وال هغه خوشالي چې ټوله ورځ د ده په څېره ليدلې وه اوس نه ليده. ورته يې وويل، " زويه، زه به دومره پيسې درکړم چې بيرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ملک ته پرې ولاړ شي. " شپون پاسېدو، خپله کسوړه يې پرغاړه کړه
"او وې ويل، " زه به درسره کار کووم، چې يو څو پسونه پرې واخلم
شپون تر يوې مياشتې د بلورو د تجار سره کار وکړو او اندازه يې وشوه
چې دا د ده د خوښې کار نه و. تجار ټوله ورځ به ورته کتل او وېنا به
يې کوله چې څه شې مات نکړي. خو ده کار جاري وساتلو او د هټۍ وال
سختي خبرې يې هم په صبر زغملې. ده چې هر شې وپلورلو نو ګټه به يې
د شپون سره شريکه کړه. ده اوس څو روپۍ سپما کړې وې او حساب يې
وکړو چې که همدغسې کارکېدو نو په کال کې به د دې جوګه شي چې څو
.پسونه واخلي
يوه ورځ يې هټۍ وال ته وويل، " زه غواړم چې د زينتي شيانو لپاره د
شيشې يوه الماری جوړه کړم. دا به له هټۍ بهرکېږدو چې د غره ډډې نه
تېرېدونکي سيلانيان يې ووينې. تجار وويل، " ما چرې هم داسې الماری
نه ده جوړه کړې او که بهر مو کېښوده نو خلک به ورسره ټکر وکړي او
هر څه به مات شي" شپون وويل، " زه چې کله د رمې سره په بېديا
ګرځېدم نو هلته پسونو ته د مار د چيچلو خطر و خو ما به بيا هم رمه
".بېوله
تجار يو مشتري ته پام وکړو چې درې لوښي يې ترې واخستل. د ده
کاربار اوس د پخوا په شان روان شوې و او نه يې غوښتل چې اضافه څه
وکړي. د شپون نه يې پوښتنه وکړه، " ته د مصر اهرام ته ولې تلل
غواړې؟" ده اوس د خزانې د خبرې نه ډډه کوله نو ورته يې وويل، " ما د
دوي په اړه ډېر څه اورېدلي دي." هټۍ وال ووېل، " اهرام د تيږو ډېرۍ
دي، ته د خپل کور په انګڼ کې هم داسې ډېرۍ جوړولې شې" شپون ورته
"وويل، " تا چرې د اوږد سفر خوبونه نه دې ليدلي؟

څو ورځې وروسته هلک بيا د الماری خبره ورياده کړه نوهټۍ وال په
قهرشو چې ولې د لوښو نندارتون جوړول غواړي. شپون وويل، " زه خپلو
پسونوته تلل غواړم، اوس چې قسمت مو ښه دې نو له دې بايد ګټه واخلو."
هټۍ وال وويل، " د مسلمان په حيث زه پينځه فرايض لرم، يوه د خداې په
وحدانيت باور، بل پينځه وخته لمونځ، دريم په رمضان کې روژې او
.څلورم د خپل مال نه بې وزلو ته ورکړه. پينځم حج دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بله ورځ تا ویلي و چې زه دسیاحت خوبونه وینم نو زما خوبونه د مکې معظمې د زیارت په اړه وي، هغه ستا د اهرامونو نه هم لیرې دې." شپون "ورته وویل، " نو ته ولې خپل خوب نه ریښتیا کوې؟
ده وویل، "زه پوهیږم چې له ما بې وزله خلک هم حج ته ځي. زه هر کال زر وارې د حج خوبونه وینم. له دې صحرا تېرېږم. مکه زما منزل دې خو زه ورته تلل نه غواړم ځکه وېرېږم چې حج مې وکړو نو زما د ژوند جواز به ختم شي. بیا به کوم خوب وینم؟ په دې لاره ډېرې قافلې د حج لپاره ځي او ما سوچ کوو چې دومره پیسې سپما شوې نو ولاړ به شم. خوحج زما منزل دې او څوک چې منزل ته ورسیږي نو بیا نور خوبونه " .نشي لیدې. ما ته د حج خوبونه خوند راکوي
په هغه ورځ ده شپون ته د الماریٔ جوړولو او د بهر ایښودو اجازه ورکړه. بیا دوه میاشتې تېرې شوې او د ننداړتون له کبله ډېر مشتریان دکان ته راغلل. ګټه ډېره شوه اوشپون حساب وکړو چې د کال تر پایه به دې نور پسونه هم واخلي او یو عرب تجار سره تجارت پیل کړي. ده اوس عربي ژبه هم زده کړې وه. هغه دوه ډېرې یوریم او تهومیم چې وروستي ځل یې په بازار کې لیدلې وې بیا یې نه وې لیدلې. د ده لپاره مصر اوس هم هغه هومره لیرې و څومره چې د تجار لپاره مکه معظمه خو ده نوي شیان زده .کړي و
یوه غرمه یې ولیدل چې یو سپل ګر په غونډیٔ د ختلو نه وروسته په قهر زوره زوره لګیا و چې هلته د مشروب یوه هټیٔ هم نه وه. شپون هټیٔ وال ته وویل، " راځه هغو خلکو ته چاې ورکړو چې په غونډیٔ خېژي" ده وویل، " شاو خوا ډېرې قهوه خانې دي" شپون وویل، " که مونږ ورته د بلورو په ګلاسونو کې چاې ورکړو نو دوي به رانه لوښي هم اخلي" د هټیٔ وال دا خبره خوښه نه وه او شپون ته یې وویل، " بیا به نور خلک هم دا کار پیل کړي او زه به ترې وروسته پاته شم" خو د ورځې په پای کې .یې ورته د چایو د خرڅولو اجازه ورکړه
د غونډیٔ په سر چې سپلانیان راوختل نو مخامخ ورته د بلورو یو دکان کې د چایو ښځلو ځاې ښکاره شو. چاې په ښکلیو ګیلاسونو کې چې وښځل شي نو خوند یې ډېر وي. هر څوک د چایو نه وروسته هم هغسې ګیلاسونه د کور لپاره غواړي. په لږو ورځو کې د دې هټیٔ شهرت هرځاې ته ورسېدو. سیلانیانو به نورو ته هم د دې هټیٔ درک ورکوو اوځینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلانیان به د هټۍ لیدو لپاره ورتلل. بیا نورو تجارانو هم ژر ژر داسې هټۍ پرانستې چې پکې د زینتي توکو سره چاې یې هم پلورل. خو د بلورو د هټۍ ځانګړتیا دا وه چې د غونډۍ په سر جوړه وه او هلته بله داسې هټۍ نه وه. مشتریان دومره ډېر شول چې هټۍ وال دوه نور ملازمان د کار لپاره وساتل او اوس د بلورو سره سره ده د چایو کاروبار هم پیل کړو.

شپون د لمر خاته نه وړاندې راویښ شو او خپل عربي لباس یې واغوستو. په افریقه کې اوس د ده یوولس میاشتې او نهه ورځې شوې وې. څپلۍ یې په پښو کړې او په پونډیو ښکته شو. ټول ښار تر اوسه ویده و. ده د بلورو په ګیلاس کې د چایو سره د ډوډۍ یوه ټوټه وخوړه، د دکان نه بهر پیتاوي ته کېناستو او چیلم یې څکول. د ده د روپیو کسوړه اوس ډکه وه چې یو سل او شل پسونه اود بیرته تلو ټکټ یې پرې اخستې شول. ده له افریقه د شیانو د تجارت جواز هم تر لاسه کولې شو.
هټۍ وال چې راویښ شو نو دواړو چاې وڅښلي او شپون ورته وویل، زه نن بیرته وطن ته ځم، غواړم چې څو پسونه واخلم او پخوانې کارپېل کړم. ته هم دومره پیسې لرې چې مکې معظمې ته ولاړ شې. هټۍ وال شیبه غلې و، نورې چاې یې په ګیلاس کې واړولې او شپون ته یې وویل، " تا زما په هټۍ کې یو نوې روح پوه کړه او زه په تا ویاړم . خو ته پوهېږې چې زه مکې ته نه ځم او ته هم بیرته د شپنو ژوند ته نه ځې.
شپون خپلې کوټې ته ولاړو او جامې کالي یې راټول کړل نو درې بوجۍ ترې ډکې شوې. ده اخوا دېخوا وکتل نو د شپنو کسوړه یې ولیده چې له ډېرې مودې یې نه وه لیدلې. ده ترې خپل واسکټ راوویستلو چې یو چا ته به یې ورکړي نو له دې دوه ډبرې راولوېدې. یوریم او تهومیم.
ده ته سپین ږیرې را په زړه شو. ځان ته حیرانه و چې دومره موده یې د هغه خیال هم نه وکړې. داسې احساس یې وکړو چې اوس دې ورته نږدې و. ده خپله کسوړه راواخسته او نور شیان یې پکې ور ومندل. ښکته ولاړو نو هټۍ وال د دوو سیلانیانو سره په خبرو بوخت و چې په هټۍ کې یې چاې څښلې. د هغه موسکا ورته د خواږو خرخوونکې د موسکا په څیر ښکاره شوه. داسې موسکا د هغه سپین ږیرې په مخ هم وه چې دوه ډبرې یې ورته ورکړې وې. ده د هټۍ وال سره په مخه ښه ونکړل ځکه د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په مخکې يې ژړا خفگان نه خوښېدل. کسوړه يې په اوږه واچوله او مخ په ښکته روان شو. ده اوس خپلې فېصلې پخپله کولې شوې.
په هغه ودانۍ کې ناست انگرېز د يو کيميا گر په لټون سفر ته راوتلې و. ده د خپل پلار ټوله شته مني د کيميا گرۍ د فن په زدکړه خرڅ کړې و او اوس يې په يو کتاب کې ولوستي و چې يو عرب په دې کې برياليې شوې و چې سره زر جوړ کړي. هغه اروپاي ملکونو ته هم تللې واو داسې ويل کيده چې عجيبه څواک يې لرلو او عمر يې دوه سوه کاله و. ده هر فلز په سرو زرو بدلولې شو او د الفيوم په نخلستان کې اوسېدو. د دې ودانۍ نه بهر د انگرېز لپاره د يوې قافلې تابيا کيده.
دننه د څاروو د مردارۍ او د خولو بوي خپور و. خوانگرېز دا هر څه زغملي و او د مهمو کتابونو په مطالعه يې ځان بوخت کړې و. يو ځوان عرب هم د خپل دروند پېټي سره هلته تم و او له اروپايي يې پوښتنه وکړه چې دې چرته روان و. انگرېز ورسره په سمه خله خبرې ونکړې. ده وليدل چې عرب د هسپانوي ژبې يو کتاب را وويستو او په ولوستلو بوخت شو. انگرېز چې وليدل نو فکر يې وکړو، دا ښه خبره ده چې زه هم په هسپانوي پوهېږم ، که دې هم الفيوم ته روان دې نو په لاره ورسره خبرې کولې شم.
هغه ځوان چې پخوا شپون و، د تېرو دوو کالو نه هم هغه کتاب ولوستلو چې په سر کې يې د جنازې خبره ليکلې وه. تر اوسه يې څو پاڼې ولوستې وې. ځان سره يې وويل، ما د بلورو تجارت د پرېښودو په اړه سوچ نه و کړې خو اوس د خزانې په لټون راوتلې يم. داانگرېز راسره سمې خبرې نه کوي، که نه ملگرتيا به يې کړې وې. ده کتاب بند کړو ځکه نه يې غوښتل چې د انگرېز پيښې وکړي. ده د خپلې کسوړې نه دوه ډبرې راوويستې او په لاسونو کې يې واړول.
انگريز وويل، " يوريم او تهوميم" ځوان هغه ډبرې ژر پخپلې کسوړې کې کينودې او وې ويل، " دا د پلورلو لپاره نه دي" انگرېز ځواب ورکړو، " دا دومره مهم هم نه دي، د بلورو په تيږو کې وي. د بلورو تيږې په زرگونو او په لکونو په شمير موندل کيږي. زه خبر نه ووم چې دا ډبرې په دې سيمه کې هم وي." بيا يې خپل جيب نه هم هغسې تيږې راوويستلې. " دا ډبرې سپيڅلې گڼل کيږي او مسيحي پادريان يې د سرو زرو په تختو کې لگوي او په غاړه يې اچولې وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان خوشاله شو، "ته په شګون باور لرې؟"انګرېز وویل، " په ژوند کې
هر څه شګون وي" د دوي خبرې د یو چاغ عرب په راتګ پاې ته
ورسیدې چې دوي ته یې د الفیوم د قافلې د تګ خبر ورکړو. ځوان وویل،
" زه خو مصر ته روان یم" عرب وویل، " الفیوم په مصر کې دې، ته
څنګه عرب یې؟ هغه سړې ولاړو نوانګرېز ترې پوښتنه وکړه، " ته هم د
کیمیا ګر سره لیدو ته روان یې؟" ځوان وویل، " زه د یوې خزانې په لټون
یم" خو ژر پخپلې خبرې پښیمانه شو.انګرېز د ده خبرې ته څه پام ونکړو
"او وې ویل، " زه هم په یو لحاظ دا کار کووم
بهر د قافلې د تګ لپاره اوښانو ته پرې اچول شوي و. یوږیره ور چې
"سترګې یې تورې وې، دوي ته وویل، " زه د کاروان سالار یم
په دې قافله کې د سفر لپاره دوه سوه سړي، ښځې او ماشومان راټول و،
څلورسوه اوښان، اسونه، نورخاروي او مارغان هم و. ډېرو سړو سره
تورې او ټوپکې وې او دومره شور و چې سالار به خپله خبره څو وارې
تکرار کړه. بیا د خوندي توب لپاره په زوره دعاګانې وشوې او د نغارې
په یو درز سپاره روان شول. هغه ځوان اوانګرېز پخپلو اوښانو کېناستل .
دانګرېز په اوښ د کتابونو ډک صندوقونه هم بارو. کاروان ختیځ لوري ته
روان و. هر سهار به یې سفرپیل کړو. د غرمې به پړاو و او ماځیګر به بیا
.روان شو
هغه ځوان اوس په صحرا کې نویو شیانو ته کتل او یا به په کتاب بوخت و.
یو ساربان ورته وویل، " زه څو وارې د دې شګلنو زمکو نه تېرشوې یم.
 صحرا دومره لوې وي چې انسان ته پکې ځان ډېرکوچنې ښکاري." ځوان
غلې و او هم هغه هوا یې احساسولې شوه چې د تعریفه د کلا په سر یې
احساس کړې وه. ده د خپلو پسونو او د تجار د لور په اړه چرت وهلو چې
په څه حال به وي. اوس د کاروان سفر د ده مکتب و ځکه په صحرا کې
.یواځې شګه نه وه، کله کله ډبریني غونډۍ هم ښکارېدې
یو وخت د کاروان مخ ته لویه غونډۍ راغله نو دوي ترې تاو شول او په
مخ ولاړل. د خاروو پښې به په شګه ارام وې او دوي به د تګ پر وخت
هڅه کوله چې په ډبرو پښې کې نه ږدي. کله کله په اوچې مالګې پوښلې
جهیل به ښکاره شو نو د خاروو ګامونه به ګړندي شول. ساربان او
نورکسان به له اوښانو او اسونو ښکته شول چې دوي له هغه ځاې ژر ولاړ
شي. کله چې سهار به یو ستورې ولیدل شو نوپوهېدل چې دوي د اوبو او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجورې ونو ته نږدې دي. ځوان اوس خپل اوبښ په ښه توګه روانولې شو او ده سره یې ملګرتیا شوې وه.
کله به په لاره د یو بل کاروان سره مخ شول. هغه وخت دوي به یو بل ته داسې شیان ورکول چې دوي سره اضافه و یا نه به و. کله کله به په تورو جامو کې مخ پټ کسان په اوښانو یا اسونو سپاره راڅرګند شول او د کاروان سره به یې مزل کوو بیا به یې درک نه و. دا هغه بدوان و چې د کاروان ساتنه یې کوله. په صحرا کې هم غله او وحشي قبایل اوسېدل. د شپې به ساړه و او دوي به د اور چاپیره ناست و.
یوه شپه ښاروان خلکو ته وویل چې په قبایلو کې د جنګ اوازه ده. انګرېز پوښتنه وکړه،" ایا مونږ په خطر کې یو؟" ښاروان وویل، " څوک چې یو وارې صحرا کې داخل شي نو بیرته نشي تلې" ځوان هغهانګرېز ته ډاډ ورکړو چې مونږ که هر څومره اخوا دېخوا ولاړ شو او لاره ورکه کړو، اخر خپل منزل ته رسېږو." یوه شپه دوي دواړو له خوب نه ورتلو او د پړاو چاپیره یې قدم وهلو. ځوان هغه ته د خپل ژوند کیسه وکړه. انګرېز ورته د کیمیا او د فلز معلومات ورکړل. ده ترې کتابونه وغوښتل او څو ورځې دا یې ولوستل. بیا یې بیرته ورکړل.انګرېز ترې وپوښتل، " څه دې "ترې زده کړل؟" ځوان وویل، "دا ټول معلومات ډېر ساده دي
د الفیوم نخلستان ته په رسېدو ځوان حېرانه پاتې شو. دا ځای د هسپانیې د یو ښار نه هم لوی و. ټول ځای د کجورو په ونو پټ و چې شمېره یې پنځوس زره وه، پکې درې سوه کوهیان و او منځ کې بې شمېره خېمې ټک وهلې وې. انګرېز وویل، دا خو د الف لیلا د داستان په څېر ځای دې، دلته قبایل به راباندې حمله خو ونکړي؟" ښاروان وویل، نخلستان د تل لپاره د امن ځای وي دلته زیات تر ښځې او ماشومان اوسېږي، د قبایلو جنګونه په صحرا کې کېږي. نخلستان د پناه ځای وي" د جنګ د خطر له کبله د دې قافلې خلکو ته د استوګنې لپاره ښه ځای ورکړې شو. ټولو ته اعلان ووشو چې خپله وسله دې د ساتونکي قبیلې سردار ته وسپاري. په نخلستان کې د پوځي او د جنګیالي لپاره ځای نه و. ځوان ولیدل چېانګرېز یوه طفنچه له خلتې راوویستله او سردار ته یې وسپارله.
دوي ستړي و نو په بېلا بېلو خېمو کې ویده شول. د ځوان سره پینځه نور صحراي ځوانان و چې په بل سهار له خېمې بهر یې ترېنه د ښارونو کیسې اورېدل غوښتې. ده د خپل شپانه توب ژوند کیسه وکړه او د بلورو د هټۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې پېل کړې وه چېانگرېز ورپسې راغلو او وې ويل" زه د ډېر
وخت نه د کيميا گر په لټه يم خو پيدا مې نکړو. ته راسره مرسته وکړه"
بيا دوي ټوله ورځ گرځيدل خو اخر د يو کوهي سره نږدې کېناستل. ځوان
ورته وويل چې چا نه به پوښتنه وکړو خو انگرېز نه غوښتل چې خلک
ترې خبر شي. وروسته يې وومنل چې ځوان به له چا په عربي پوښتنه
وکړي. انگريز مايوسه شو خو ځوان ورته وويل، " زه هم د کيميا گر په
اړه نه ووم خبر، له تا مې واورېدل، ممکن په دې نوم يې څوک نه پېژني"
انگرېز وويل، " ښه نو بيا داسې وکړه چې له دوي پوښتنه وکړه چې دلته د
ناروغانو درملنه څوک کوي"؟
ده يوې ميرمنې ته چې له کوهي يې خپل مشک ډکوو پوښتنه وکړه. هغې
ورته وويل چې د داسې سړي په اړه يې څه نه دي اوريدلي خبردارې يې
ورکړو چې په تور لباس کې ښځې واده وي او پردې سړې دوي سره
.خبرې نشي کولې او پکار ده چې دې د هغوي د رواياتو درناوې وکړي

ډېرې ښځې په تورو جامو کې د اوبو لپاره راغلې خو د انگرېز په ټينگار
هم ځوان له هغوي سره خبرې ونکړې. يو سړې راغلو نو ده ترې پوښتنه
وکړه. هغه وويل، "زمونږ علاج خداې پاک کوي" هم دغسې ډېرو سړو
ورته سم ځواب ورنکړو. اخر يوه ځوانه ښځه راغله چې منگې ورسره و
او تورې جامې يې نه وې اغوستې. ځوان چې د هغې تورې سترگې وليدې
.نويوې بلې نړۍ ته يې کډه وکړه. د مينې او د ښايست نړۍ ته
هغه فاطمه نوميده او ددې د پوښتنې په ځواب کې يې وويل، " هغه سړې د
نړۍ له هر راز نه خبر دې او د صحرا د جناتو سره هم خبرې کولې شي"
. بيا يې يو خوا ته اشار وکړه چې دې هلته اوسيدو
په بله ورځ ځوان بيا د هغه کوهي په غاړه ناست و او په دې حېرانه شو
چې انگرېز هم هلته و او د صحرا خوا ته ځير و. ده ته يې د کيميا گر سره
د ملاقات کيسه وکړه. " ده رانه پوښتنې وکړې چې ما کله د فولاد نه سره
زر جوړ کړي و، ورته مې وويل چې هم دغه چل ترې زده کول غواړم. ده
راته وويل چې کوشش کوه او همت وکړه. انگرېز ډېر مايوسه و چې زما
د ټول سفر پايله دا وه؟
ځوان ورته وويل، ښه ده نو کوشش کول پکار دي. انگرېز ولاړو نو فاطمه
راښکاره شوه. منگې يې ډک کړو نوځوان ورته وويل، "زه تا سره واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول غواړم." د هغې له لاسه منگې ولوېدو او ټولې اوبه ترې وبهېدې.
ورته يې وويل چې دې د خزانې په لټون راوتلې دې او جنگ که هر څو بد شې دې خو د ده لپاره ښه وه چې خپله مينه يې وموندله. فاطمې وويل، " جنگ به يوه ورځ ختم شي." هغې منگې بيا ډک کړو او روانه شوه.
په راتلونکو څو ورځو کې ځوان به هره ورځ کوهي ته تلو او د فاطمې سره يې خبرې کولې. ده اوس نه غوښتل چې مصر ته ولاړ شي خو هغې ورته وويل چې دی دی خپل خوبونه ريښتيا کړي او دا به يې انتظار کوي.
انگرېز د خپلې خېمې مخ ته يوه بټۍ جوړه کړې وه چې پکې هر وخت اور بلېدو. په دې اور به يو شفاف مرتبان اېښې و.
ځوان به صحرا ته ورتلو او يوه ورځ د کجورو د ونو نه اخوا په شگلنو تيږو کې يې صدف وليدل. ده سوچ کوو دا زمکه به يو وخت د سمندر په تل کې وي. بيا پخپل سر يې د حرکت احساس وکړو نو اسمان ته يې وکتل. هلته دوه باز په الوت و. دې يو څه خوب وړې غوندې شو او وې ليدل چې يو باز په بل حمله وکړه. هم هغه وخت ده پخپل تصور کې يو پوځ وليدو چې د تورو سره په نخلستان کې را دننه شو. دې هيښ شو. غوښتل يې چې دا انځور له زهن نه وباسي. د سپين ږيري خبره يې په زړه شوه چې شگون ته پام کوه.
دې بېرته د کجورو ونو ته ولاړو او نخلستان ورته خوندي نه ښکارېدو. يوې ونې سره ځاروان ناست و چې په ليدو يې ورته وويل، يو پوځ را روان دې، ما د خوب په حالت کې دا پوځ وليدو" ده ورته وويل، صحرا د انسان زړه روښانه کړي، ته بايد د قبيلې سردارانو ته حال ووايې" ځوان وويل، دوي به را پورې ملنډې وهي" ځاروان وويل، " دوي صحراي خلک دي او په شگون پوهېږي"
د نخلستان په منځ کې ځوان د سپينې خېمې ساتندوي ته ولاړو او وې ويل، " ما په صحرا کې شگون ليدلې دې " ده ورته څه وونه ويل او دننه ولاړو. کله چې را بهر شو نو سپين او طلاي عرب لباس اغوستې يو ځوان ورسره و. ځوان ورته د باز اود پوځ په اړه وويل.
په هغه شپه سپينه خېمه کې ډېر خلک راټول و. ځوان چرې د داسې ځاي تصور هم نه وکړې. په فرش قيمتي قالينې غوړيدلې وې او په لاس جوړ د سرو زرو فانوسونه پکې ځوړند و چې شمعې پکې بليدې. د خېمې په بل سر کې سرداران ناست و او شا ته يې د زري کار بالښتونه و. خدمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګارانو به د مېوې او د چايو ډک طشتونه، چيلمونه ورته کېښودل. هلته اته سرداران ناست و او ځوان ټولو ته وکتل چې مشر به يې څوک وي. هغه د دوي د پوښتنو ځوابونه ورکول او د خپل خوب په اړه يې وويل.
ټولو د يو بل سره په داسې عربي خبرې کولې چې دې پرې نه پوهيدو. بيا يو سپين ږيرې ورته وموسېدو، " دوه زره کاله پخوا يو کس خوبونه ليدل، هغه خپلو ورونو په کوهي کې واچوو. زمونږ تجارانو دې مصرته يوړواو هلته دې مريې شو. د ده نوم يوسف عليه السلام و. ده د فرعون د خوب تعبير وښودلو. مصر يې د قحطۍ نه وژغورلو. دې هم له ناآشنا وطن هلته ورغلې و او ښاي ستا د عمر و. مونږ د صحرا د رواياتو درناوې کوو او هيڅوک نخلستان کې جنګ نه کوي. مونږ د خپل دښمن سره لوز نامه کړې ده خو سبا به دا فسخ کړو. هيڅوک به په نخلستان کې وسله نه ګرځوي خو سبا ټوله ورځ به مونږ د وسلې سره د خپل دښمن څارنه کوو. د دښمن د لسو کسانو په وژنه مونږ تا ته د سرو زرو يوه ټوټه انعام کې درکوو. خو که سبا ماښامه پورې هيڅ ونه شول نو يوه وسله به په تا وکاروو.
ځوان له خېمې راووتلو او د څوارلسمې سپوږمۍ ته يې وکتل. دې پخپلو خبرو پښيمانه نه و. تر اوسه يې ژوند لکه د يو جوارې تېر کړې و. که سبا دې ووژل شو نو مانا يې دا وه چې خداې پاک د ده راتلونکې بدلولو ته تيار نه و. دې د نورو شپانو نه ښه و چې خليج نه پورې راغلو او دومره لويه صحرا يې وليده، فاطمه يې وليده. ناڅاپه دوړې باد شوې او د اس د پښو درزا ده ته ډېره نږدې ودرېده.
د ده مخ ته يو ډېر تکړه اس ولاړ و چې ورباندې په تور لباس ، تورپټکې، په تور نقاب پټ مخ سړې ناست و. د ده په اوږه يوباز ناست و. ده خپله توره راوويستله چې د سپوږمۍ په رڼا کې وځلېده. وې ويل، " چا د بازونو د پرواز د مشاهدې جرات وکړو؟ د ده غږ ډېر لوړ و او انګازه يې هرې خوا ته خپره شوه. ځوان ووېل، " ما دا جرات کړې دې" او د تورې د ګوزار خوړلو لپاره يې خپل سر ټيټ کړو. خو هغه سړي خپله توره ښکته کړه او د دې څوکه د هلک د تندي سره ولګيده. د هغه له تندي د وينې يو څاڅکې پر زمکه پريوتو.
سپورغلې و خو بيا يې وويل، " تا ولې د مارغانو د پرواز مشاهده وکړه؟"
ځوان ووېل، " ما هم هغه څه وليدل چې مارغانو راته ښودل ، دوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخلستان ژغورل غواړي" سړي وويل، " خداې چې څه غواړي، هغه کوي، ته څوک يې چې دا بدلول غواړې؟" ځوان وويل، " کوم خداې چې پوځونه جوړکړي دي، باز يې هم جوړکړې دې او ما ته يې د باز ژبه راښودلې ده. " سړي د ده له تندي توره ليرې کړه او وې ويل، " د خپلې وړاند وېڼنې سره احتياط کوه، کله چې څه وليکل شي نو د هغې د بدلولو لاره نه وي" ځوان وويل، " ما يواځې پوځ وليدو، د جنګ پايله مې نه ده ليدلې" سړي ترې پوښتنه وکړه چې په صحرا کې يې څه کول نو ده ورته د خپل خوب خبره وکړه. هغه خپل اس تاو کړو نو ځوان ورته په چيغه وويل، " ته کوم ځاې اوسيږي؟ " سړي جنوب ته اشاره وکړه نو ځوان پوهه شو چې ده کيميا ګر سره يې ملاقات کړې و.

په بل سهار د الفيوم په ونو کې دوه زره وسله وال کسان ځاې پر ځاې و او له غرمې وړاندې په افق پينځه سوه قبايل راښکاره شول. په ظاهره دوي بې وسلې ښکاري٣ېدل او د نخلستان په منځ کې لوې سپينې خېمې ته ولاړل. خو د رسېدو سره يې له خپلو تورو جامو ټوپکې او تورې راوويستلې او په تشه خېمه يې يرغل وکړو. د نخلستان سړو دوي له هرې خوا ګيرکړل او په نيم ساعت کې يې ټول ووژل. يوسالار يې پاتې شو او هغه د مشر سردار مخ ته يې يوړو نو ترې پوښتنه وکړه، " تاسو ولې د نخلستان روايت نه سر غړولې و؟" ده وويل، " زما خلک اوږي تږي او ستړي و، غوښتل مو چې د بل جنګ نه وړاندې دا نخلستان ونيسو."

د يرغل کوونکو سالار د کجورې د يوې ونې سره غرغره کړې شو. مشر هغه ځوان راوبللو او د سرو زرو پنځوس ټوټې يې ورته ورکړې. بيا يې وويل د يوسف عليه السلام په شان ته د مشير په توګه مونږ سره کار کولې شې"

کله چې د ماښام لومړی ستورې راښکاره شو نو ځوان جنوب لورې ته روان شو. هلته يوه خېمه ولاړه وه او ځينو لاروو ورته وويل چې په دې کې پيريان اوسېدل. خو دې د خېمې نه بهر په انتظار شو. کيميا ګر په اس راښکاره شو چې په اوږو يې مړه بازان رااخستي و. د ده په ليدو يې ورته وويل، چې دې بايد هلته نه وې.

دې د اس نه راښکته شو او ځوان ته يې دننه راتلو اشاره وکړه. هغه خېمه هم د نخلستان د نورو خېمو په څير وه. ځوان اخوا دېخوا وکتل خو هلته نه بټۍ وې او نه اوزار. د کتابونو څو ډېرۍ، د ډوډۍ پخولو شيان او يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قالينه پر زمکه هواره وه چې مرموز انځورونه پرې جوړ و. کيميا گر ورته وويل، " کېنه، مونږ به يو څه څښنو او دا بازان به وريتوو." ځوان په زړه کې کرل رېبل چې ايا دا هم هغه بازان و چې ده په اسمان کې ليدلي و؟ خو هيڅ يې وونه ويل. اور بل شو او ځو شيبې وروسته خېمه د پخلي له خوشبوي ډکه شوه.

ځوان پوښتنه وکړه چې کيميا گر ولې د ده سره ليدل غوښته نو هغه ورته د شگون وويل او دا چې هوا ورته ويلي و چې د خزانې د تر لاسه کولو لاره به ورته ښاي. ځوان وويل، " ما خپله خزانه تر لاسه کړې ده، زه يو اوښ او د سرو زرو پنځوس ټوټې لرم او پخپل وطن کې به ډېر شته من کس يم" هغه ورته وويل، " دا هر څه خزانې پورې هيڅ اړه نه لري. ته خپل اوښ خرڅ کړه او اس واخله ځکه اوښ په زرگونو ميله سفر کوي او نه ستړې کېږي خو يو وارې خپلې گونډې پر زمکه کېږدي او مړ شي. اس داسې نه دې، تا ته د هغه ستړيا ښکاري او هم هغه هومره کار ترې اخلې، کله چې مري هم ته ترې خبرېږې! "

په بله شپه ځوان په يو اس سپور د کيميا گر خېمې ته راغلو چې د ده په ليدو په يو ټوپ پخپل اس سپور شو. د ده په اوږه يو باز ناست و، ځوان ته يې وويل " په صحرا کې هرځاې چې دې ژوند ليدلو نو راته وايه، هم هغه خلک خزانه موندلې شي چې په صحرا کې د ژوند نښې ليدې شي". ځوان وړاندې او کيميا گر ورپسې نيم ساعت روان و. يوې تيرې سره د ځوان اس ورو شو نو کيميا گر ټوپ کړل، د يو ډبرې سره په سوري کې يې لاس دننه کړو او ځو شېبې يې د څه شي سره کشمکش و، بيا يې يو تور ښامار له لکۍ نيولې راويستو.

د دې تور ښامار زهر انسان په يوه شيبه کې وژلې شي او ځوان خبر و چې کيميا گر به يې په سوري کې چيچلې وي خو د ده په مخ د تکليف احساس نه و. دې خپل اس ته ولاړو، توره يې راواخسته او د دې په څوکه په شگه يې يوه دايره جوړه کړه. کله چې مار يې په دې دايره کې يې کېښودو نو هغه ارامه شو. ځوان ته يې وويل، " دې مار تا ته په صحرا کې د ژوند شگون ښکاره کړو او زه د دې په لټون ووم.

ځوان اوس نارامه و، " زه په نخلستان کې اوسېدل غواړم، دلته فاطمه ده او زما لپاره د خزانې نه کمه نه ده. که زه پاتې شوم نو څه به وشي؟"

کيميا گر ورته وويل، " ته به د نخلستان مشير شې، ډېر مال ،پسونه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنان به ولړي، فاطمې سره به واده وکړې او د صحرا د ژوند سره به بلد شې. بل کال تا ته به هغه خزانه را ياده شي. تا ته به هر وخت يو شګون د دې لاره ښاي خو ته به نه ځې. ته به هره شپه اخوا دېخوا ګرځې او فاطمه به درته خفه کېږي چې د هغې له کبله تا خپل لټون پرېښودو. بيا ته به خبرېږې چې ستا خزانه ورکه ده. ته به شګون نشې تر لاسه کولې او کله چې قبايلي سرداران دا ووينې نو تا به د خپلې عهدې نه وشړي. خو ته به يو لوې تجار يې او هر وخت به دا چرت وهې چې تا ولې د خپل بخت ملګرتيا ونکړه خو بيا به ډېر ناوخته وي" ځوان ووېل، " زه به سهار تا سره ځم"

د سپېده چاودې نه دوه ساعته وړاندې ده په خېمه کې يو هلک ته ووېل چې دې د فاطمې خېمې ته دې بوځي. په بدل کې يې ورته د سرو زرو يوه ټوټه ورکړه. هلته په رسېدو يې ووېل چې فاطمې ته د ده پيغام ورکړي چې دې ورته په انتظار و او يوه بله د سرو ټوټه يې هم ورله ورکړه. دې د فاطمې سره د کجورو ونو ته ولاړو. دا د نخلستان د اصولو سرغړونه وه خو ځوان اوس دومره پرواه نه ساتله. فاطمې ته يې ووېل چې دې مصر ته روان و خو بيرته به راشي ځکه ده ورسره مينه لرله. هغې ورته ووېل چې دا به يې لاره څاري، د صحرا ښځې تل په انتظار وي.

کيميا ګر هغه ځوان ته په لاره ووېل، " څه چې دې شا ته پرېښي وي د هغې په اړه سوچ مه کوه." ده خپل باز د ښکار لپاره واستولو چې پخپلو پنجو کې به يې سويه او مارغان راوړل. دا به يې د ډوډۍ لپاره په اور وريتول. په اوومه ورځ دوي د شپې پړاو وکړو نو کيميا ګر ورته خپله د اوبو بتکه ورکړه، " ته د خپل سفر په وروستي پړاو کې يې." ځوان ووېل، " تا راته يوه خبره هم را ونه ښودله، تا ته ولې کيميا ګر واي؟" هغه ووېل چې دا علم يې د خپل پلار نيکه نه زده کړې و خو ده سره زر نه جوړول. د کاينات د تخليق په راز ځان خبر کړه او د دې لپاره د خپل د زړه غږ. واوره. راتلونکي دوه ورځې دوي په خاموشۍ له صحرا تېريدل ځکه په دې سيمه کې خونړي جنګونه روان و. کله کله به يې په افق وسله وال کسان وليدل او د ځوان په زړه کې به وېره پيدا شوه خو کيميا ګر ورته ويلي و چې د خپل زړه پوهه لوې کار و.

په بله ورځ د قبايلو درې کسان په دوي ورپېښ شول، وې نيول او پوښتنه يې ترې وکړه چې هلته يې څه کول. کيميا ګر ووېل، " زه د خپل باز سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ته راوتلې يم." دوې له اسونو راښکته او تالاشي کړل. د ځوان نه يې پوښتنه وکړه، چې ولې دومره سره زر ورسره و. ده وويل چې د مصر اهرامونو ته روان و او دايې د لارې خرځ و. د کيميا ګر په شيانو کې د بلورو په يو بوتل کې مايع وه چې د چرګې د اګۍ نه لږ لوې د ژيړ رنګ شيشې اګۍ پکې ايښې وه. هغوي ته يې وويل چې دا مايع د کايناتو يو جز و او هر څوک چې يې وڅښي هغه ناروغه کيږي نه. د دې شيشې يوه ټوټه هريو فلز په سرو زرو بدل کړي. عربانو په دې خبره وخاندل او کيميا ګرهم په خندا شو. دوي ورته د سفر اجازه ورکړه.

لږ وړاندې ولاړل نو ځوان ترې پوښتنه وکړه چې تا ولې هر څه هغو کسانو ته وويل. کيميا ګرووېل، " تا ته يو ساده درس ورکولو لپاره. کله چې تا کې ډېر جوهر وي او نورو ته يې واې نو هيڅوک درباندې باور نه کوي."

يو بل ځاې بيا د قبايلو سره مخ شول چې دوي يې وړاندې نه پرېښودل خو کيميا ګر ورته وويل دوي ډېر ليرې نه ځي. د اهرامونو نه د دوو ورځو مزل پاتې و چې ځوان وويل ډېر ژر به مونږ له يو بل بېل شو نو خپل علم دې راته وونه ښودلو. کيميا ګر ورته وويل، " ستا له وړاندې نه ډېر څه کيميا زده دي. د شګې نه يو سيپۍ راواخله او غوږ ته يې ونيسه نو د سمندر غږ به اورې."

په بله ورځ څو پوځيان په اسونو سپاره راښکاره شول او دوي يې خپل مشر ته بوتلل. هغه ورته وويل، " تاسو جاسوسان يئ! کيميا ګر وويل، مونږ مسافر يو او زه د خپل ملګري لار ښود يم چې کيميا ګر دې او ستا قبيلې لپاره يې ډېر مال راوړې دې" د ځوان کسوړه يې راښکله او د سرو زرو ټوټې يې ترې راوويستې او مشرته يې کېښودې. هغه دا واخستې او پوښتنه يې وکړه چې کيميا ګر څوک وي؟ ده ورته وويل، دې د فطرت او نړۍ نه خبر وي او که وغواړي نو ستاسو دا پوځي مرکز د بادو په زور ورانولې شي. ټولو وخاندل. سردار وويل " زه دا ليدل غواړم" کيميا ګر وويل، د ده درې ورځې پکارې دي چې ځان باد کړي" ځوان په وېره و او چې بهر راووتلو نو کيميا ګر ورته وويل، دوي ته خپله وېره مه ښکاره کوه. عربانو د دوي اسونه واخستل او نور يې پرې غرض ونکړو. ځوان وويل اوس به څه کوو ؟ زما ټوله شته مني تا دوي ته ورکړه. کيميا ګر وويل، "هو د دې په بدل کې مو درې ورځې ژوند واخستو. مونږ عربان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یو شي باور لرو چې یوه پېښه دوه واري نه کېږي، که دوه واري ووشي نو بیا دریم واري هم کېږي. تا دوه واري خپل شته د لاسه ورکړي دي. "کېدېشي دریم وار هم داسې ووشي.

لومړۍ ورځ تېره شوه او شا و خوا جنګ په زور روان و، ډېر ټپیان یې مرکز ته راوړي و. ځوان د کیمیا ګر په لټون صحرا ته ولاړو چې باز ته یې ډوډۍ ورکوله. له ده یې وپوښتل چې خپل ځان به څنګه په باد اړوي. هغه وویل، دا نړۍ د خداې پاک مادي اړخ دې او کیمیا ګر د دې روحانې اړخ نه هم خبر وي" په بله ورځ ځوان په یوې غونډۍ وختلو او ټوله غرمه یې د صحرا او د خپل زړه اوازونه اورېدل.

په دریمه ورځ د قبایلو مشر د خپلو نورو ملګرو سره هغې غونډۍ ته ولاړل. ځوان ورته د کېناستو وویل. ده افق ته کتل او د صحرا سره یې خبرې کولې چې دې فاطمې سره لیدل غواړي او د هغې لپاره باید دې ځان په هوا بدل کړي. صحرا ورته وویل، زه به شګه درکړم خو هوا سره خبره وکړه. ده هوا ته وویل، زه ستا په شان کېدل غواړم چې خپلې محبوبې ته ځان ورسوم. هوا د ده په مخ ولګېدو او شګه یې راوالوزوله. څو شیبې وروسته دا په طوفان بدل شو او لمر په شګو کې پټ شو. پوځې مرکز اوس نه ښکارېدو.

د صحرا خلکو دا باد پېژندلو او ورته یې سموم ویل. د پوځیانو اسونه هنګېدل او د دوي وسله په شګو ډکه شوه. د جنګیالو مخونه په نقاب پټ و خو د دوي له سترګو وېره ښکارېده. سردار وویل ، "باید دا پاې ته ورسېږي" خو ځوان اوس د لمر سره خبرې کولې. په صحرا کې خېمې له پړیو اوشکېدې، څاروي وتښتېدل او د غونډۍ په سر ټولو د یو بل لاسونه نیولي و چې هسې نه والوځي. ځوان د محبت په مټ د کایناتو له روح تېر شو او وپوهېدو چې د ده روح د هغه برخه شو.

د سموم باد داسې راغلو چې هغه پوځي مرکز یې تباه کړو او څو کاله وروسته هم خلکو دا کیسه یو بل ته کوله چې یو عرب خپل ځان د یو زوره ور سردار مخ ته په هوا بدل کړې و. کله چې باد ودرېدو نو هر چا د ځوان د لیدو هڅه کوله چې اوس د مرکز سره نږدې یو ساتندوې سره ولاړ و. خلک ترې په وېره و خو دوه کسان موسېدل. کیمیا ګر او هغه سردار. په بله ورځ سردار دوي سره یوه ډله وسله وال بدرګه واستول او دوي ټوله ورځ سفر وکړو. ماښام دوي یو کلسیا ته ورسېدل نو کیمیاګر له اس ښکته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. هغه بدرګه ډله بېرته واستوله او ځوان ته يې وويل، له دې ځای نه وړاندې به ته يواځې سفر کوې. اهرام اوس د دريو ساعتو په مزل و.
ده د کليسا دروازه وټکوله او يو پادري راښکاره شو. هغه سره يې په عبراني ژبه څو خبرې وکړې او ځوان ته يې وويل، " ما د دوي په پخلنځي کې د کار اجازه واخسته" بيا دوي د کليسا شا ته جوړ پخلنځي ته ولاړل .
کيميا ګر په يو انغري کې اوربل کړو او پادري ورته لږ فولاد راوړل چې ده د اوسپنې په يولوښي کې په اور کېښودو. کله چې دا ويلې شو نو کيميا ګر د خپلې کسوړې نه د ژيړ رنګ اګۍ راوويستلې او په موم کې تاو شوې د وېښتو په شان نقريي تار پکې ورواچول. دا هر څه په سور رنګ واوختل نو لوښې يې له اوره ښکته کړو او د پادري سره يې د جنګ په اړه خبرې پيل کړې.
پادرې وويل ددې جنګ له کبله قافلې په غزه کې ايسارې دي خو د خدای امر به په ځای کېږي. کله چې لوښې سوړ شو نو ځوان هک پک پاتې شو. په هغې کې سره زر پراته و. ځوان پوښتنه وکړه، " دا زه زده کولې شم؟" کيميا ګر وويل، " دا زما قسمت و، ستا نه، خو دا مې ځکه درته ښودل چې هر څه امکان لري" ده هغه سره زر په څلورو برخو ووېشل، يوه يې پادري ته ورکړه چې د زايرينو خدمت يې کړې و. بله يې ځوان ته ورکړه چې د ده ټول سره زر يې سردار ته ورکړي و. دريمه يې ځان سره وساتله او څلورمه يې پادري ته ورکړه چې د ځوان لپاره امانت وساتي او چې کله يې پکار وي ورته ورکړي.
ځوان څو ساعته نور په صحرا کې روان و او د خپل زړه خبره يې اورېده. کيميا ګر ورته وېلي و چې کوم ځای ستا زړه درته ووای هم هلته به خزانه وي. د يوې غونډۍ په سر چې وورسېدو نو اهرام ورته ښکاره شول . دې په ګونډو شو او د خدای په شکر يې وژړل. بيا يې پام وکړو چې کوم ځای د ده اوښکې توې شوې وې هلته يوه توره ډمبره (غالبوزه) تاوېده. دا يو ښه شګون و.
ده هم هلته کنستون پيل کړو. خو د ټولې شپې د کنستون نه وروسته هم څه يې ونه موندل. د ده لاسونه تناکي شول او په خاورو کې يې يوه لويه تيږه مخ ته راغله. ناڅاپه په تياره کې څوکسان راښکاره شول او له ده يې پوښتنه وکړه، چې هلته يې څه کول. دې له وېرې غلې و او هغو کسانو د ده تالاشي واخسته نو په کسوړه کې يې سره زر وموندل. دوي وويل ښای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا نورسره زر په دې خاوره کې پټ کړي دي، دا زمونږ پکار دي. ده ته
.يې د کيندنې امر وکړو خو هيڅ رابرسېره نشول
د سپيده چاودې پر وخت هغوي د ده په وهلو پېل وکړ او دومره يې ووهلو
چې جامې يې وشلېدې او په وينو سور شو. ځوان ته خپل مرگ نږدې
ښکارېدو. په چيغه يې وويل، " ما د يوې خزانې لپاره زمکه کيندله" بيا
يې دوي ته خپل خوب بيان کړو. د هغو کسانو مشر ورته وويل، " ته بې
عقل يې چې په خوبونو باورکوې. دوه کاله پخوا په دې ځاې ما يو خوب
بيا بيا ليدلو چې زه د هسپانيې يو وران کليسا ته ځم چې يو شپون د خپلو
پسونو سره پکې ويده دې. د کليسا په منځ کې د مصري شهتوت لاندې يوه
خزانه ده چې بايد ما تر لاسه کړې وې. خو زه دومره کم عقل نه يم چې د
خپل خوب د ريښتيا کولو لپاره له دې لوې صحرا نه تېر شم." دوي ورته په
بدو ردو وېيلو ولاړل نوځوان راپاسيدو. د اهرامونو لوري ته يې وکتل چې
.ورپورې يې خاندل. ده هم وخاندل او پوهه شو چې خزانه چرته وه
څه موده وروسته ځوان د هسپانيې په هغه وران کليسا کې ملاست و. هغه
وخت يې را په زړه شو چې د خپلو پسونو سره هلته ويده کېدو. اوس يو
کودال ورسره و. په بله غرمه ده د مصري شهتوت په جرړو کې زمکه
وکيندله او نيم ساعت وروسته ده يو هسپانوي صندوق رابرسېره کړو چې
له سرو زرو د سيکو او قيمتي ډبرو ډک و. د ده په سر اوس څو کارونه
و. په تعريفه کې هغې سپين سرې ته د خزانې لسمه برخه ورکول و. د
افريقه نه راتلونکې هوا " ليوانټر" د ده پر مخ ولگېدو چې پکې نه د بدوانو
د حملو وېره وه او نه د صحرا خوشبوي و. په دې کې هغه خوشبوي و
چې د فاطمې له وجود راوتلې و. ده وويل، " فاطمې زه در روان يم.
" پاى

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library